

РЕШЕНИЕ

№ 4071

гр. София, 06.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9476** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Н. С. Д., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , подадена чрез адв.И., против Отказ на виза от 11.09.2023 г. по негово заявление TAS23003272V от 10.08.2023 г., издаден от Консулско длъжностно лице в ЗП в Посолството на РБългария в [населено място], У..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в неправилност, немотивираност, нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл.8, ал.1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на личен и семеен живот. В депозираната жалба са изложени подробни съображения за изпълнени изисквания на закова във връзка с издаване на поисканата виза. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, както и да присъди на жалбоподателя сторените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.И., който поддържа жалбата и представя писмено становище, в което моли Съда да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът – Консулско длъжностно лице в ЗП в Посолството на РБългария в

[населено място], У., в с.з. чрез процесуалния си представител юк.З. оспорва жалбата, а в писмен вид чрез служител А. взема становище за нейната неоснователност.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление (л.50 и превод на л.111), подадено на 10.08.2023 г. в Посолството на РБългария в [населено място], У., жалбоподателят е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид Д. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие на национален паспорт; 2. Решение за вписване в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата на търговско представителство с наименование Б. АППС със седалище в [населено място], чийто представител по право е Н. Д.; 3. Сертификат от БТПП за вписване на Б. АППС като неюридическо лице без право на стопанска дейност; 4. Удостоверение от АВ за вписване на Б. АППС като търговско представителство; 5. Договор за наем от 09.01.2023 г. за апартамент, находящ се в [населено място], ул.21 юли №21, ет.4, ап.13, с наемател Н. Д.; 6. Анекс от 22.06.2023 г. към договор за наем от 01.02.2023 г.; 7. Декларация от 22.06.2023 г. от Ц. Д. Гловния, като пълномощник на Ю. Х. А., че ще предостави жилище в [населено място], ул.21 юли №21, ет.4, ап.13, собственост на Ю. Х. А., за периода от 01.01.2023 г. до 01.01.2025 г. на Н. Д., А. Д. и В. Д., като те ще ползват жилището по силата на договор за наем; 8. Справка за липса на осъждане на Н. Д. на територията на Република У.; 9. Справка за липса на присъди спрямо Н. Д., от която е видно, че същият не е осъждан; 10. Извлечение от банкова сметка на Н. Д. и справка за тразнакции.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Допълнително е изложено, че след извършена проверка са налице обосновани предположения и съмнения за фиктивно изпълнение на чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Търговско представителство не може да докаже икономическата от разширяване на дейността си в Република България, както и целесъобразността от съществуване на търговско представителство в Република България.

Като доказателства по делото се прие Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. (л.42), с която Министърът на външните работи, на основание чл.34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 ЗЧРБ; Заповед № Ав-02-15/17.08.2023 г. на временно управляващия Посолството на РБългария в [населено място], У. (л.127), с която Ц. Б. – завеждащ С. в Посолството, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Приети са още изразеното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ по извършената съгласувателна процедура по НУРИВОВР и по Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дадено във връзка със заявление от Н. Д., от което е видно, че териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на чуждия

гражданин; както и съставените документи и изразеното отрицателно становище от дирекция „Миграция“ в МВР по извършената съгласувателна процедура: документи във връзка с извършена по чл.30 НУРИВОВР процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците – група „Миграция“ при ОД на МВР-гр.В.. При проверката е съставена справка УРИ 365р-50857/04.09.2023 г. (л.100), в която е отразено, че фирма Б. АППС се занимава с разработка на софтуер, производство на видео продукти и рекламна дейност и е със седалище в [населено място], Е.; пред Посолството в Т. е деклариран годишен доход за 2022 г. около 4 000 евро; при минимална работна заплата в Т. за 2022 г. около 650 евро на месец следва, че само за заплати на дружеството, дори и при един служител, са необходими около 7 800 евро годишно, в допълнение на което са и режимните разходи, съпровождащи съществуването на фирмата, като служителите във фирмата са двама. Оттук е направен извод, че търговското дружество не осъществява ефективна търговска дейност. Не е необходимо търговските представители на фирмата да се установяват в Република България, преди дружеството да е доказало икономическата ефективност от разширяване на дейността си у нас и преди да е доказало целесъобразността от установяването на негови представители на наша територия. Налице са основателни съмнения за фиктивно изпълнение на чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване.

По делото се приеха и преводи на документи от чужд език, представени от жалбоподателя (л.109-115).

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 21.09.2023 г. Жалбата е подадена до съда по пощата на същата дата, видно от пощенското клеймо на приложения плик (л.40) - в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.37) и при наличието на правен интерес от оспорване. По силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Поради изложеното жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № № Ав-02-15/17.08.2023 г. на временно управляващия Посолството на РБългария в [населено място], У. (л.127), с която Ц. Б. – завеждащ С. в Посолството и издател на оспорения отказ, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за

извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

По силата на чл.170, ал.2 АПК когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на подателя на жалбата, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените от констатации на длъжностните лица при група „Миграция”, при ОД на МВР-гр.В., обективирани в отрицателното му становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията за предоставяне право на пребиваване. Установените обстоятелства навеждат на извода, че апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и

указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Разпоредбата на чл.15, ал.1 ЗЧРБ предвижда, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съдът намира за недоказано обстоятелството чужденецът да е заявил желание трайно да се установи на територията на страната. Именно това изискване в случая не е изпълнено, защото чуждият гражданин по никакъв начин не е афиширал намерението се за трайно установяване на територията на страната ни. Правилно административният орган е приел, че от данните по преписката не се установява това императивно изискване. Но дори да беше налице изявление в горния смисъл, по аргумент от чл.176, ал.3 ГПК доказателствена стойност имат само тези частни документи, които удостоверяват неблагоприятни за лицето обстоятелства. В случая това не е така, а по силата на чл.154, ал.1 ГПК апликантът носи доказателствена тежест да проведе пълно и главно доказване на благоприятния за него факт, че желае да се установи трайно на територията на страната ни. Сключеният договор за наем не е достатъчно обстоятелство в тази насока.

Съдът констатира редица нередовности на документите, представени към заявлението за виза. Приложен е Договор за наем от 09.01.2023 г., а същевременно се прилага Анекс от 22.06.2023 г. към договор за наем от 01.02.2023 г., който не кореспондира с договора, а в анекса имотът въобще не е индивидуализиран. При това положение е ясно, че не може да се приеме продължаване на срока до 01.01.2025 г., каквото е заявеното намерение на апликанта. В декларацията на Ц. Д. Гловния, съставена на 22.06.2023 г. е записано, че Н. Д., А. Д. и В. Д. ще ползват жилището за периода от 01.01.2023 г. (шест месеца преди това) до 01.01.2025 г.

Наред с това Съдът намира за правилно заключението на съгласуващия орган от сектор „Миграция“-В., което ведно с мотивите му, съответства на доказателствата и в тази връзка е обоснован изводът, че търговското дружество не осъществява ефективна икономическа дейност и не следва търговският представител на фирмата да се установява в Република България, преди дружеството да е доказало икономическа ефективност от разширяването на дейността си, както и преди да е доказало целесъобразността от установяването на неговия представител на територията на страната ни. В административното производство е установено единствено, че Н. Д. е вписан като търговски представител на чуждестранно юридическо лице в регистъра на БТПП. Предметът на дейността, която жалбоподателят е следвало да осъществява, не може да се конкретизира от съдържанието на Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП за вписване на търговско представителство с наименование Б. АППС. В решението дейността на представителството е описана твърде общо – разработка на софтуер, производство на видео продукти и рекламна дейност. Следва да се отбележи още, че няма доказателства относно данъчна изрядност на дружеството и относно планираните дейности на представителството, нито каквито и да било документи относно активността на дружеството.

От съдържанието на приложените към заявлението документи не може да се направи извод, че дружеството Б. АППС осъществява реална търговска дейност, доколкото те не доказват конкретна поръчка или дейност, осъществена от дружеството, обвързана с конкретно заплащане. Относно втората предпоставка за издаване на виза - условията

на престоя, към заявлението за виза не са приложени доказателства за финансов ресурс на чуждестранното дружество и за получаваните от жалбоподателя възнаграждения.

Съдът намира за неоснователни наведените доводи за нарушаване на чл.8 от ЕКЗПЧОС, по следните съображения:

За да се приеме за нарушено правото на свободно движение и пребиваване, следва лицето законно да пребивава в България, тоест да е изпълнило условията за получаване на виза съгласно общностното и националното законодателство. Не може да се приеме, че недопускането на територията на страната на кандидата ще наруши правото на семеен живот по чл.8, ал.1 ЕКЗПЧОС, доколкото не се установяват отношения с неговата съпруга, които могат да бъдат накърнени.

По делото *Sisojeva v. Latvia*, както и *Chahal v. UK*, ЕСПЧ във връзка с чл.2, § 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци". Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се издаде исканата виза.

Жалбоподателят не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Няма никакви доказателства за социални, културни или други връзки на кандидата със страната ни. С постановяването на оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България не би могло да бъде засегнато по какъвто и да е начин правото му на личен и семеен живот. Същият няма да бъде разделен от своите най-близки семейни членове.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт за наличие на намерение за трайно установяване в Република България. Това обстоятелство правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С. Д., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] ,

подадена чрез адв.И., против Отказ на виза от 11.09.2023 г. по негово заявление TAS23003272V от 10.08.2023 г., издаден от Консулско длъжностно лице в ЗП в Посолството на РБългария в [населено място], У..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: